

[Ole Bjørn Kraft.]

sted, da den vesttyske forfatning forberedes. Den højtærede udenrigsminister husker måske endnu den motivering, hvormed dengang afviste det, nemlig den, at kun 3 af de 4 besættelsesmagter var repræsenteret på konferencen. Jeg tror, at selv den højtærede udenrigsminister kan erkende, hvor komisk denne motivering lyder i vore øren i dag, hvor vi siden har sluttet os til Atlantpagten og er blevet medlem af Europarådet, og som bekendt er Rusland hverken repræsenteret det ene eller det andet sted. Meget ville have været anderledes, hvis vort ønske dengang var blevet opfyldt, og også hvis vi på et tidligere tidspunkt havde fået rundbordskonferencen, som vi også længe resultatløst måtte opfordre regeringen til.

Nu forestår påny vigtige forhandlinger. Danmark har store interesser at varetage, når vestmagterne nu skal til at forhandle om en ændring af okkurationsstatutten. Vi har også store interesser at varetage, hvis udviklingen i Sydslesvig ikke skal gå vor fremtidige tryghed og sydslesvigernes demokratiske rettigheder for nær.

Udenrigsministeren vil næppe bestride betydningen af de kommende drøftelser, også for os. Ministeren har udtalt sig herom i „Berlingske Tidende“ for den 19. maj. Det er desværre ikke en tilfredsstillende udtalelse. Ministeren erkender, at vi ikke som Beneluxlandene har søgt direkte konsultation, men, fortsætter ministeren, vi har netop påny sikret os, at vi stadig har adgang til oplysninger, og ministeren forsikrer os, at vi stadig bliver holdt underrettet om, hvad den britiske regering har i tankerne. Men den danske udenrigspolitiske opgave er ikke blot at vide, hvad andre har i tankerne, eller at få de fornødne oplysninger om, hvad andre agter at foretage sig. Dansk udenrigspolitik må virkelig søge aktivt at varetage vore interesser, i tide søge at påvirke afgørelserne, at fremsætte vore synspunkter så nær til afgørelsens centrum som muligt og med så stor en styrke, som vi kan råde over. Det meddeles i „Times“, at da de nye retningslinier for Tysklandspolitikken blev tilrettelagt, blev Beneluxlandenes ambassadører tilkaldt og fik særlig meddelelse derom, og det menes, at Benelux også vil have adgang til mere direkte at følge udviklingen. Den danske ambassadør blev ikke tilkaldt, vi havde ikke fået noget tilsagn, såvidt det er offentligheden i Danmark bekendt, i lighed med det, som jeg her har nævnt.

Hvad enten dette nu er rigtigt eller ikke, har Danmark og Sydslesvig nu så meget på spil, at ingen vil kunne undre sig over, at

Danmark som det naboland til Tyskland, der måske er mest interesseret i udviklingen ved siden af de egentlige besættelsesmagter, søger adgang til direkte at gøre sine synspunkter gældende. Efter de offentliggjorte meddelelser skal en ekspertkomité undersøge flygtningespørgsmålet. Jeg henstiller til regeringen at søge overfor denne ekspertkomité at få det gjort klart, at for den fremtidige sikkerhed i Europa, et af de områder, som besættelsesmagterne udtrykkeligt forbeholder sig at overvåge i en ny okkurationsstatut, vil flygtningeudviklingen i Sydslesvig kunne få afgørende betydning, ikke blot for Danmarks fred og tryghed, men for Europas. Udenrigsministeren har selv ved lejlighed udformet meget stærke udtalelser herom. Vi bør efter min opfattelse henstille til besættelsesmagterne, vore allierede, at der drages omsorg for, at man i første række har fjernelsen af flygtningene i Sydslesvig for øje i de planer, der nu udarbejdes.

Besættelsesmagterne har endvidere truffet beslutning om at nedsætte et studieudvalg til forberedelse af en fornyelse af okkurationsstatutten, der vil komme til at beskæftige sig med så vigtige spørgsmål som besættelsesmagternes forhold til decentralisationen i Tyskland, eventuelt nyinddelingen, sikkerhedsproblemet og den demokratiske udvikling o.s.v. Jeg henstiller så indtrængende, som jeg kan det, til regeringen, ikke blot at søge at holde sig underrettet om, hvad de andre foretager sig, eller hvad der foregår, men at søge under en eller anden form en direkte kontakt med dette arbejde, således at vore synspunkter i rette tid kan blive gjort gældende til beskyttelse af de vitale interesser, det her drejer sig om.

Meget er blevet forsømt, meget er blevet forpasset i den tid, der er gået. Vi kan ikke forlange af regeringen, at den går videre end fælleserklæringens ordlyd, selvom vi varmt ønsker det og forbeholder os ret til at arbejde for, at der en dag kommer en dansk regering og rigsdag, der vil gøre det, men vi har ret til at vente af regeringen, at den til enhver tid og med al den styrke, den råder over, arbejder på virkeliggørelsen af fælleserklæringens mål og ikke passivt lader tingene udvikle sig og begivenhederne finde sted, kun iagttaget og ikke påvirket fra dansk side.

Der er påbegyndt forhandlinger mellem regeringen og partierne om den kulturelle støtte til Sydslesvig, til skole-, kirke-, ungdoms- og andet kulturelt arbejde. Disse forhandlinger begyndte meget tilfredsstillende på statsministerens initiativ i en atmosfære af samarbejde, men de er gået i stå; der har